

ČAJ

Pro chvíle pohody

ZÁŘÍ 2016

Časopis Autorů Jičínska

Modlitba za básníky

Prosícíma očima
vzýváme krajinu duchů
by ochránila
nás básníky
před hyenismem
okolního světa
a ruku v ruce
dovedla nás
do Království múz
plného melancholie
a mystéria nevšednosti

Dajana ZÁPALKOVÁ

120

Vážený čtenáři,

září a školní povinnosti se opět hlásí.

Nový školní rok v ČAJi obohatila **Dajana Zápalková**,
vedoucí Literárního klubu Petra Bezruče z Frýdku – Místku.

Představujeme se nám výborem z její poezie

„Tak to jsem já“.

A již na úvodní straně Vás jistě zaujala báseň

„Modlitba za básníky.“

Rozhovor poskytl **ing. Vladimír Krigl**,

ředitel stejnojmenného **nakladatelství Krigl**.

Setkali jsme se na křtu knížky „Stavitelé chrámu poezie“ v Praze.

A jsem rád, že jsem jej mohl vyzpovídat, neboť se přiznal, že:

„Je to malý zázrak, ale u nás se stále čte.“

Tvorbu domácích autorů zastupuje **poezie Josefa Jindry**
a trojice mých straších fejetonů.

Dobrý start do nového školního roku,
příjemné babí léto a mnoho inspirace

přeje Václav

HOST ČAJe:

Dajana Zápalková (*20. 6. 1962, Frýdek-Místek)

Své mládí strávila v malé vesničce Pazderna, nyní žije v Bašce-Hodoňovicích – pod Beskydami. Vystudovala gymnázium P. Bezruče ve Frýdku-Místku a SPŠ chemickou v Ostravě. Třicet let pracovala jako laborantka v pivovare Radevast v Nošovicích, odkud též čerpala náměty ke své tvorbě. Nyní pracuje na OÚ Baška jako pracovník pro styk s veřejností, kde zároveň píše i obecní kroniku. Naplno se věnuje kultuře i v místě bydliště, kde své tvůrčí nápady realizuje se

členy občanského sdružení Čendaspolek, který propaguje především lidové zvyky a otázku lašství.

Psaní, literatuře, moderování se věnuje naplno od roku 2005, kdy se stala členkou Literárního klubu P. Bezruče Frýdek-Místek (LKPB). Jejím největším učitelem byl bezpochyby Mgr. Miloslav Oliva, který ji přivedl na myšlenku psát verše, prózu a rovněž články do novin – k významným událostem roku, o dění v literárním klubu a společenských akcích regionu. V roce 2013 si ji členové LKPB zvolili za svoji předsedkyni, a tak se nyní společně s třiceti literáty zpod Beskyd snaží tlačit nelehkou „káru“ psaní a propagace literárního dědictví kupředu. Zda se jí to daří, to musí posoudit čtenáři.

Autorka vydala:

Pivní verše (2006), aforismy Psáno životem (2007), básnické sbírky Ve znamení Blíženců (2008), Jak se ten svět (ne)mění (2008), Kytice růží (2009), Korálky žití (2009), Proměny lášského roku ve verších (2010), prózy: Jó, život lázeňský (2007), Pivní story a jiné kuriozity (2008), Bezstarostný život v Pazderně (2010); almanachy pod hlavičkou LKPB vydává od roku 2005; připravuje sborníky z literárních akcí – Beskydská lavečka, Den poezie, Píšeš(u) rád(a) atd.

Už nyní se společně se členy LKPB připravuje na rok 2017, kdy klub oslaví 20 let svého založení.

„Psaní i literatura obohacují tělo i ducha, nenechejme je od nás volně odejít, chytňme je za „pačesy“ a přidejme jim kus sebe!“

Dajana Zápalková ze srdce
pro příznivce ČAJe

Hodoňovice 31. 7. 2016

Tak to jsem já Dajana Zápalková

Slaná slza

Ta slza nečekaná
zastřela oči jasné
světem zmámeným
Přišla s bolestí
krokem plíživým
slaná leptavá
Žel není odpovědi
na otázky
tlačící se v ústa
Čekání na jasné ráno
zvědavý měsíc
zpříjemní

Kámen

Kámen šedivý
v břeh řeky zastrčený
hlazený kolébaný
modlitbou pramenu uspávaný

Kamínek z vody vylovený
příjemně chladí
třpytí se v slunci
taje vzpomínkou
včerejší písně
Té písně tuláka
světlem svatojánska
je svědkem dní
všedních i
svátečních

Vody pohlazení

Melodie vln
tíše šumí
voda kameny hladí
a utíká kdesi v dál
co jí proteče
jak rád bych se
s ní kolébal
Na stranu levou
lístky akátu pohladím
vpravo pod břeh
schoval bych se
pozoroval tiše
jak teče Ostravice
v létě u Hodoňovic
Co přát si víc
Jen vody tiché pohlazení
co jindy chybí
není

Prosím přibrzdit

Za oknem se klube
nové ráno
ticho umlčí vrkání hrdličky
co vybízí vstát
a dohánět čas
co plyne rychle
jako řeka
a nejde zastavit
jedoucí vlak
přibrzdit
Prosím o zastávku
nechci tu šílenou rychlost
chci raděj
klopýtat

Dvě tváře Blíženců

Žít s blízcem?
To lehké není.
Dvě tváře zvládnout?
To mnohdy k zbláznění -
jak den a noc
jejich chování
Bez nich ale žít –
marné volání

Touha

Toužím se ztratit
v barevné duze
okouzlená tajemným pocitem
zaplavená štěstím
držet se nevysloveného
zastřít se mozaikou obětí
úsměvů
V závoji touhy
podlehnout vášni
Je krásné že jsme tady
že jsme se
našli

Zázrak

Dívat se
smát
oblaka o zázrak prosit
červené jahody kosit
šplhat po žebříku nesnází
a smát se z plných plic
To je přec zázrak
ve znamení létavic

Statný ořešák

Je čas setřást listí
bručí statný ořešák
nechat se ukolébat
deštěm šumivým
co nahlodává
rovnováhu bytí
Dám ti plody své
ořechy vlašské
tam schován
náš život příští
Co víc chceš
dešti otravný
už jen holé větve mám
zimnímu spánku
se odevzdám....

Léto

Šla jsem
tou cestou úvozovou
mezi poli
slunce žhnulo
cvrček řval
vzduch těhotný bouří
vítr se rozdýchával
A na obzoru
zelená kulisa
pod ní domky
se choulící
kykyřý...
kohout se hlásí
Je tu léto
o smír prosící

Hledám klid

v trávě pod rozhlednou
kam ptáci i brouci sednou
bezmyšlenkovitě ležím
hledám klid
obdivuji žlutý jestřábník
co tyčí se na stráži
nad trávou
spálenou sluncem
zkropenou ranní rosou
A dotěrný mravenec
jitří mé smysly
otupělé
Jaká to drzost

Jsi pryč

Být s tebou
jen krátce
brnkat na strunu štěstí
pít kávu
z šálku se srdíčky
číst z lógru osud svůj
Oblaka se mračí
zhaslo světlo svíčky
jsi pryč
navždy
příteli můj

Očistný déšť

Upršený den
jeden druhý
chtěl jsem jít
na pstruhy
Ale všechno pláče
stromy
domy
kostelní věž
No tak už běž
nejši z cukru
to očistný déšť
Připlují pstruzi
donesou duhy
co zavěsí se
na obloze
a krajina rázem
jak o vánoční výloze
barevná

Vzdálená i blízka Ukrajina

Nesnáze
neporozumění
temný stín
nad vším konáním
krvavé bojiště
Baculatá Matrjoška
netančí
Proč
Proč nedrnčí balalajka
Ruce zaťaté v pěst
řetězy řinčí
nad hlavami tancuje
maska
maska bez očí
bez zubů
výsměch všemu
výsměch všem
A stoupá bílý dým....

Obraz města

Město žije
všudypřítomná reklama
výlohy plné trefek
nesmyslných cinglártek
a lákadel
Dlažební kostky
pulzují lidskými kroky
vulgarizmy studentů
s cigárem v ruce
rozráží
tíhu všednosti
co ujždí do pryč
po železničních pražcích
klopýtají
Jen hodiny času
vytřukávají
stále stejný rytmus
Město ztichlo
Je večer

Muž z plakátu

Vysmívá se mi z plakátu
ten muž s pistolí
s výrazem kovboje
co hlavu zamotá
Žaluje nesmysly
pluje bárkou
v rozbouřeném moři
tahá mne k sobě
ten muž z plakátu
co voní po akátu
sladce
medově

Co bylo bylo

Projížděky lesem
zima plná sněhu
a první lásky
hravé úsměvné
písně u táboráků
pusa od borůvek
fialová
Gympl učení více
zážitků tisíce
vlaštovky rozlétly se
do všech stran
každý najednou sám
učitel vědec i diplomat
Co bylo bylo
slunce bouřky
duha barevná
měsíc bolesti
každý rád schová
Jsme babi a děda
pojd'me si hrát

Zpět do reality

Pluji do reality
z říše snů
záda mi kryje
kulka svištlivá
Ne neotočím se
jen tady kvete zlatice
tady je tráva zelená
posetá sedmikráskou naděje
Na oltář všedních dní
kladu radosti a nesnáze
jazýček vah
v rovnováze

Z očí do očí

Dívej se mi do očí
když říkáš
jak šedý je den
jak nevkusný
kabát můj
Bolí to
vem tě čert
Tvé těžké kroky
duní v mé hlavě
slyšet umíráček
ortel vyneseno
Vítr odvál nestvůru
balvan odvalen
Sváteční dny skotačí
rolničky štěstí
cinkají

Múzy vstávají

To ráno
slunce vstávalo
za kopcem
a ptáci řvali štěstím
To ráno
rozházená postel
nezvyklé ticho
v pokoji
a múzy chodily
po špičkách
Kolovrátek slov
točil se bez přestání
a já ta správná chytala
vrabci četli zvědavě
se mnou
co jsem napsala

Flašinetář

Flašinetář jde vesnicí
staré časy připomíná
a smutné písně hraje
takové z vojny
ruky nohy ofáčované
tváře pokřivené bolestí
uniformy zaprášené
Flašinetář šel dál vesnicí
točil klikou
a my vzpomínali
konec války
Pryč rudá krev
flašinetář se smál....

Kolotoč času

Silueta dřevěného kostela
zasazená do oblouku
okolních hor
zívá tiše v jarním
mrazivém oparu
bludičky světél
rozmrzele bzučí
Divné steny vycházejí
zpod rozestých křížů
mrtvoly žalují
jako ve světě šamana
prorocství zaklínadla
Kolotoč času v nás

Stydím se za lidi

co jak hyeny
rvou vše
co krmení jim skýtá
Stydím se za lidi
pro jejich nenávisť
vulgarismus
trapnost ošklivost
Že zkreslený to obraz
v zrcadle čaroděje?
Že se ni neděje?
Já nemám sílu
řící dost
a vystavět
mezi lidmi most
most přátelství

Modlitba za básníky

Prosícíma očima
vzýváme krajinu duchů
by ochránila
nás básníky
před hyenismem
okolního světa
a ruku v ruce
dovedla nás
do Království múz
plného melancholie
a mystéria nevšednosti

„Je to malý zázrak, ale u nás se stále čte.“

ROZHOVOR - VLADIMÍR KRIGL

S nakladatelstvím KRIGL jsem se poprvé setkal jako autor zastoupený v almanachu poezie „Stavitelé chrámu poezie.“ Byl jsem jedním ze sedmdesáti osmi autorů, kteří přispěli do sborníku. A právě nakladatelství Krigl přišlo s tímto originálním nápadem, že je mezi lidmi málo poezie. A pak jsem se v Památníku národního písemnictví měl možnost setkat při křtu knihy s ředitelem nakladatelství panem inženýrem Vladimírem Kriglem. A od té doby jsme v písemném (spíše mailovém kontaktu). A tak mě napadlo, požádat jej o rozhovor, abych zjistil, jak se žije nakladatelům v Čechách.

- Takže první otázka se nabízí: Jak se žije nakladatelům v Čechách?

Nám se žije dobře... Naštěstí nejsme závislí pouze na příjmech z prodeje knih, jelikož máme ještě jiné aktivity a vydávání knih je naším koníčkem. Ale obecně se nakladatelům asi moc dobře nežije.

- Můžete čtenářům v krátkosti představit svoje nakladatelství?

Jsme malé rodinné nakladatelství, ročně vydáváme 10-15 titulů. Každou knížku se snažíme „vymazlit“. Jelikož celá rodina pracuje hodně s dětmi – máme soukromou mateřskou školku Habibi, jsme cvičitelé a činovníci v TJ Sokol Praha-Strašnice, pořádáme akce pro děti, tábory, recitační a pěvecké soutěže...- soustředíme se především na dětské knížky.

- Mezi vydanými tituly jsem našel i knížku Jany Kriglové, tedy vaší dcery. Takže jablko nepadlo daleko od stromu? Jak vůbec rodina pomáhá v nakladatelství, předpokládám, už podle názvu, že jste rodinné nakladatelství?

Ano, Jana Kriglová, dnes již Valentová, píše texty. U nás působí jako redaktorka a jazyková korektorka. Nejstarší dcera Pavla Holanová u nás vydala dvě dětské knihy Nejde se do školy a Klub Amazonek, kde popisuje prázdninová dobrodružství, která prožívala s naší rodinou, především se sestrou Janou a sestřenicí Zuzkou. Další tři knížky ilustrovala. Nejmladší Hela zpívá na některých našich křtech a nazpívala CD pro zpěvník Děti, písnička letí. Manželky strýc Jiří Halberštát je šéfredaktor nakladatelství, klíčový člen týmu a moderátor všech společenských a kulturních akcí, které pořádáme. No a synek Vladimír studuje gymnázium a občas s něčím vypomůže. Manželka je „tahoun“ akcí a organizátor, s přirozeným citem na

mezilidské vztahy...

- A píšete i vy? Nebo pomáháte knížkám svých přátel na svět? Jestli píšete, co jste vydal nebo chystáte vydat?

Já bohužel nepíšu, nemám na to vlohy. Občas zareaguji na politickou situaci, ale ne příliš často. Jsem především organizátor a „hlídač“, aby bylo vše, jak má být. V minulé odpovědi jsem již uvedl, aktivity členů rodiny. Výhledově se s kamarády (spolužáci z VŠE) chystáme vydat knížku o našich cyklistických vyjíždkách, které po padesátce provozujeme především v západním pohraničí... Tak uvidíme, jak to zvládneme!

- Na vašich stránkách zájemce najde informaci, že zakládáte podnikání na třech pilířích, ne moc populárních v České republice, tedy na „Solidnosti - Serióznosti - Dlouhodobosti spolupráce.“ Jak se vám podniká, když kolem „bují džungle trhu“?

Ano, nechci být namyšlený, ale to si myslím moje podnikání provází. Mám obrovskou podporu v manželce a celé rodině. Jsme skutečně zvyklí se starat o sebe, nespolehneme na pomoc zvenčí. Že mohu podnikat v této branži je skutečně skvělé, jednáme většinou s velmi inteligentními a pokornými lidmi. Mám to štěstí, že s českou tupostí, malostí, závistí,... se příliš nesetkám. Někdy ano, a to prostřednictvím úřadů, politiků, vzdálenějších rodinných příslušníků...

- Na jaké knihy se specializujete?

Především na dětské knížky. Ty jsou vděčné! Děláme též cestopisy, povídky, poezii. Klíčová je osobnost a kvality autora.

- Zaujalo mě, že velká část produkce nakladatelství je věnována dětem. Je to náhoda nebo záměr?

Je to záměr, děti provázejí celý náš život! A když se některá knížka špatně prodává, vždy se najde vhodný příjemce.

- Čtou lidi u nás? A jak se prodávají knihy z vašeho nakladatelství?

Je to malý zázrak, ale u nás se stále čte. Některé tituly se prodávají lépe, jiné hůře, občas se šlápne vedle! Jsem rád, když to takzvaně kape! Jsou silné měsíce, že se prodá i 800 knih. Když si člověk uvědomí ty plné regály a pulty, tak je to malý zázrak...

- Je mezi lidmi málo poezie?

Je to individuální. Poezie není nikdy dost, ale ta se prodává skutečně

nejhůře.

- Co chystáte nového v nakladatelství?

Připravuji pohádky, pro rodiče, učitele a pedagogickou obec knihu Za dveřmi Mateřské školy, cestopis a dále knížky pro děti!

- Nebojíte se, že e-knihy ty klasické tištěné časem vytlačí?

Nebojím, už ne...

- Co sám nejraději čtete? Máte své oblíbené autory?

Nejsem žádný knihomol. Musím přečíst vše, co vydáváme a spoustu ukázek rukopisů...

- Jaká je „kultura“ u nás obecně? Myslím tím, v širším slova smyslu. A můžeme o Česích ještě stále tvrdit, že jsme kulturní národ?

Myslím, že na tom nejsme ještě tak špatně! Všude jsou nadšenci, kteří kulturou žijí a totálně tomu propadnou. Záleží jako vždy na lidech. Myslím, že se situace lepší především v knihovnách, kde často mají velmi zajímavý program. A rád jezdím na křty a besedy mimo Prahu, tam se mi to zdá takové srdečnější a osobnější...

- Víím, že jste psal nedávno otevřený dopis České televizi, kde jste se pozastavoval nad některými filmy. Můžete nám stručně říci, co vás naštvalo?

Rádi se s manželkou v neděli od 20.00 díváme na ČT 1. Po shlédnutí filmu Vejška a týden na to filmu Všiváci jsem se skutečně naštvál, a napsal otevřený dopis řediteli ČT A Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Skutečně už bouchly saze. Tak zbytečně vulgární, stupidní a sexuálně nadbytečně podbízivé snímky produkovat od 20.00 hod. v hlavním vysílacím čase bylo fakt příliš...

- Sledujete televizi? Nebo si raději čtete? A jak se vám jeví objektivní zpravodajství našich veřejnoprávních médií?

Na televizi se rád podívám, především na sportovní, přírodovědné a zpravodajské pořady. Nepatřím ke kritikům zpravodajství na ČT 1 a ČT 24...

- Jak nejlépe relaxujete? S knížkou v ruce? Nebo o dovolené knížky nechcete ani vidět?

Ne že bych o dovolené nechtěl knížku vidět, ale mám jich kolem sebe

pořád dost. Relaxuji na zahradě, při sportu apod.

- A protože jsme literární časopis, zeptám se jako autor. Může vás oslovit začínající autor s rukopisem? A o jaký žánr máte zájem především?

Určitě jsme otevření novým autorům. Na každý zaslaný požadavek autora vždy reaguji. Pokud je rukopis solidní a autor je ochoten splnit požadované podmínky, zařadíme titul do EP. Ve spolupráci s šéfredaktorem či redaktorem autor piluje text a poté se řeší další kroky vedoucí ke vzniku nové knihy.

- Na úplný konec ještě jedna otázka: Co si vybavíte, když slyšíte termín „dobrá kniha?“

Je to něco těžko popsatelného... Prostě ta knížka Vám musí sednout po všech stránkách. Je příjemná i na „omak“, má svou charakteristickou vůni... a pochopitelně obsah!

Přeji Vašemu nakladatelství hodně úspěchů a doufám, že se zase při nějakém zdařilém projektu setkáme. Děkuji za rozhovor.

Václav

Více se o nakladatelství Krigl můžete dozvědět na stránkách
<http://krigl.cz/index.asp?menu=694>.

Ing. Vladimír Krigl

Nakladatelství Agentura KRIGL

Pod Strašnickou vinicí 15/738

100 00 Praha 10

email: vladimir@krigl.cz

Václav Franc – Tříkrát fejeton

JAK POZNÁŠ UČITELKU?

Je 1.září a začíná nový školní rok. Dnes je to přesně 40 let, co jsem vstoupil poprvé do školy a jediná moje babička Františka, ač vyučená švadlena a ne učitelka, mi dokázala říct pravdu do očí, zatímco všichni ostatní tvrdili, jak je to ve škole pěkné, co nového se tam dozvím a naučím, tak ona jediná mi řekla: „Tak už ti to začne a potrvá až do smrti!“ Na její věštecká slova si vzpomínám nejenom v tento významný školní den, ale i častěji během školního roku, dokonce i prázdnin.

Vzpomínám i na paní učitelku, která nás tenkrát před lety vítala ve vesnické malotřídce, dneska už malotřídka neexistuje a paní učitelka nežije. Takže by se dalo říct, že je to takové smutné výročí, ale kdepak, na školu se vzpomíná pořád vesele, nejen na abiturientských srazech a jak už to bývá, vždycky se na to smutné zapomene. Třeba jenom proto, že jsme byli mladí, zdraví, plní plánů a nadšení, jak s tím naším nakousnutým životem naložíme. Nevím, jak se komu při malých životních inventurách v rámci narozenin podařilo zhodnotit tyto plány a hlavně naplnit, ale jsou mezi námi i tací, kteří prostě bez školy nemohou být a z těch se stávají učitelé, ale v našich zeměpisných šířkách spíše učitelky.

A protože mám to štěstí či smůlu, že jednu učitelku mám doma, tak vám můžu prozradit zaručený recept, jak v davu nebo třeba na dovolené poznáte učitelku.

„Už slyším vaše nemístné poznámky, vid' Nováku v poslední lavici, že učitelka není povolání, ale diagnóza, to si prosím vás pěkně, nechte na přestávku.“

Učitelka je učitelkou i o prázdninách či dovolené. Přesvědčil jsem se o tom opětovně na ostrově Korfu, když jsme se ubytovali a v propozicích zjistili, že ve 13:30 hodin se koná na terase hotelu schůzka s naší slečnou delegátkou. Ne že by se moje učitelka vyznačovala dochvilností, to snad ani náhodou, nepřišel ji to připomenout ani Hujer, že už je čas, nýbrž já jsem musel zavelet: „Jdeme, ať nepřijdeme pozdě!“

Na hotelové terase v půlkruhu seděla většina účastníků našeho zájezdu, takže jsme si přidali proutěná křesílka a poslouchali pokyny slečny delegátky. A moje žena vytáhla blok a propisku a začala si pečlivě dělat zápisky. Potichu jsem ji napomenul: „Nemusí každý vědět, že jsi učitelka!“

Ale pak jsem se podíval kolem sebe, kromě mé ženy, tam seděly ještě dvě dámy, v ruce blok a propisku a pečlivě si zapisovaly termíny výdeje stravy, odjezdu autobusu do blízkého střediska, denní režim a dalších stokrát nic,

co umoří každého chlapa, ale ne učitelku.

Schůzka skončila a mně nedalo mnoho práce, abych se ujistil, zda jsem se nemýlil. A skutečně ... „Byly to učitelky!“

1.zář 2008 Nová Paka

ŽIVOTNÍ KŘÍŽOVATKY

S uplynulým časem (čtyři desítky let) od mého nástupu do 1. třídy základní školy si uvědomuji, že zub času pracuje i na mě. Říkáme si to na třídních srazích, že stárneme do šířky, ale pořád si ještě nepřipadáme staří. Nakonec chlap mezi čtyřicítkou a padesátkou je vlastně v nejlepších letech. Mimochodem neříká se to i o chlapovi mezi padesátkou a šedesátkou? Je sice pravda, že do SSM (pro později narozené Svaz socialistické mládeže) by nás už nevzali, neboť tam byl strop 35 let, ale kde je loňským sněhům a SSM konec. A s Jiřím Zmožkem si sice zpíváme, že nám už není třicet ani třicet pět, ale řada spolužáků se rozvedla a pojala za choť mladou žínku, kterou neoslnila pouze počtem nul za jedničkou na svých kontech, ale jistě i štíhlou či plnoštíhlou postavou, životním rozhledem a sexuálními zkušenostmi či dovednostmi. Takže pánové, jaképak stáří, jsou to jen zkušenosti a životní nadhled.

A pokud se týče nějakých těch nemocí, které se také občas začínají hlásit, prosím vás, kdo by tomu věřil. Je sice pravda, že už si člověk nemyslí, že je nesmrtelný, jako mu to připadalo v sedmnácti, ale narážky typu – mládí v pr ...achu a do důchodu daleko (nakonec po dalším zvýšení věku pro odchod do starobního důchodu je to pravda dvojnásobně) jsou stále ještě k smíchu.

Zkrátka a dobře nejsme vůbec staří, jsme jurové v nejlepších letech, dokážeme ještě skály lámat, ale jen do chvíle, kdy si nasadíme brýle dnešní mladé generace. Viděno jejich optikou už to taková sláva není. Nakonec vzpomeňte si, jak stará vám připadala češtinářka u maturity a to jí bylo přesně tolik, kolik je dneska nám.

O relativitě svého věku jsem se přesvědčil nedávno při jedné z cest vlakem. Usalašil jsem se v kupé a doufal jsem, že nebudu rušen, maximálně tak mladou pohlednou spolucestující. Jenže byl pátek a z místních škol a učilišť vypustily divou zvěř, beroucí dopravní prostředek útokem. Doufal jsem, že uniknu pozornosti uhrovitých mladíků a jejich věčného vzývání tura domácího.

Když tu se u dveří mého kupé objevila hlava klučiny sotva

patnáctiletého, kterému pod nosem rašilo pár chlupů příštího strniště. Jeho kolega, neměl jsem to štěstí se s ním vizuálně seznámit, na něj z chodby volal: „Ty vole, je tam volno?“

A výše představený, tč. vůl krátce odvětil: „Nééé, je tam nákej dědek!“ Čímž myslel mou sobu.

Tu máš čerte kropáč. Z pohledu dnešní generace jsem dědek, ale nakonec nedávno mi spolužák Milan říkal, že jeho dcera čeká ... takže nakonec: „Volové, ten vůl z vlaku, měl vlastně pravdu!“

2.září 2008, Nová Paka

MUŽSKÝ PŘÍSTUP K VĚCI

Onehdy jsem poslouchal rozhovor dvou dam středních let, jak si stěžují na své mužské protějšky, jak jsou nemožní, nejraději by přišli domů, najedli se (ony použily více hovorové slovo), lehli na gauč nebo se rozvalili v křesle, čučeli na telku nebo četli noviny. Nenašli na nás, pánové, žádnou pozitivní vlastnost, ale ... není nám dána tato role, tak trochu biologicky.

Vzpomněl jsem si na případ našich koťat z minulého roku, zůstala nám dvě – kočička Karlička a kocourek Ferda. Kočička dostala jméno po Karlu Černochovi, protože byla „černoch“ a kocourek dostal jméno, vlastně nevím ani po kom, že by po Ferdinandovi d' Este?

Zkrátka a dobře, jednoho podvečera přišel k misce s krmením jenom moratý kocourek, volali jsme Karličku, hledali, ale marně. Zatímco jsme zorganizovali záchrannou akci, prohlédli okolní silnici, jestli tam někde Karlička neskončila pod koly aut a už pomalu se s naší černou mazlivkou loučili, Ferdík spokojeně zdlábnul dvojitou porci, lehl si na židli a spokojeně spal. Ani když jsem ho vyhnal ven, což se u něj nesetkalo s nadšením, aby nám pomohl s hledáním, se kocour nijak moc nenamáhal. Celá příhoda skončila dobře, tchán zavřel Karličku v kůlně, nakonec jsme ji objevili, byla celá vystrašená, ale šťastná, že je opět mezi námi.

Druhý den ráno se situace opakovala, ale v obráceném gardu. K misce tentokrát na volání přiběhla kočička, byla sama, celá neklidná, pořád odbíhala. Ferda nikde, a tak začalo další kolo hledání, jenže Karlička nejen že nejedla, ale běhala kolem nás a pořád se nás snažila nasměrovat ke králíkárně, odkud se ozývalo strašné vířskání, takže nebylo pochyb, kde Ferdu tchán tentokrát zavřel. Když jsme otevřeli dvířka, Ferda vyletěl a za

radostného vítání, očuchávání a olizování ze strany Karličky, která vyváděla jako kdyby svého brášku neviděla aspoň týden, Ferda proletěl k misce a dal se do díla, vlastně do jídla. Prostě mužský přístup k věci.

Takže se na nás, milé manželky, přítelkyně, milenky, nezlobte, protože i pan doktor Plzák kdysi tvrdil, že základem spokojeného vztahu je teplá večeře. Nakonec jsou snad i momenty, kdy jsme i my muži k něčemu užiteční.

Moment, manželka na mě volá z ložnice. Aha, potřebuje přemístit skříň, neboť se chystáme malovat. A pak že jsme my muži k ničemu!

3.září 2008, Nová Paka

Poezie Josefa Jindry

Epitram

Měl jsem problém k popukání:
Optal jsem se jedné paní,
blízko padesátky,
zda závislost sexuální
na muži je v tomhle věku
úkaz zcela normální
a nebo jev jenom řídký.

Kus od kusu, milý pane.
Že stará stodola nejlíp vzplane,
to se, pane, často stane.
A když jiná k tomu
ztrácí motivaci,
tak se rozum na své místo
v hlavě vrací.
Ale u vás je to stejné, pane.
mladým zázrakem
že vyschlý věchet vzplane.

Ach, lásko, kdyby

Kdybich byl Homo Erectus,
ty s kouskem kůže na klíně,
já bych tě, lásko, netahal
za vlasy do své jeskyně.

Ať hrozný tygr šavlozub
by kolem řval svou říjí,
klečel bych vroucně před tebou,
chrčel svou poezii.

A kdyby se ti nechtělo
chválit mé metafory,
tak hybaj do mé jeskyně
a přestaň dělat fóry.

Kdyby tu bylo Borneo
a já byl lidojed,
uvěř mi , lásko líbezná,
sním tě až naposled.

A kdyby chtěli ostatní,
mí bratři lidojedi,
tvé krásné tělo ochutnat,
svou smrt ode mě sklidí.

Kdybychom byli oba dva
čeled' Neandrtálská,
Sapiens by se učili,
že není jen tvrdá láska.

Ted' už jsme z rodu Sapiens
a smutná je má role,
žena je někdy nahoře
a jindy zase dole.

Ach, lásko, nenos kalhoty,
co volně z pasu visí,
já se snad za tebou vypravím

na archeologickou misi.

V mém snu pak, lásko, nahá buď,
s tím kouskem kůže na klíně,
já si tě v noci ulovím
v africké pustině.

Až bude zářit Jižní kříž
a hvězdy kolem ožijí,
na kousek kůže na klíně
budu psát poezii.

Problém v kapce vody

Odpusť vlny zlostí,
neomaleností,
co jsem víc než dosti
do svých veršů dal.

Čtyři deci vína
v krvi se rozpíná,
čemu patří vína,
že nejsem tvůj král?

Hlavu plnou zášti
tělo v černém plášti,
umrlec je v houští,
to se mi sen zdál.

Myslel jsem si – hlupák,
budu tě mít v rukách,
milovat tě v lukách,
No – to jsem si dal.

Tak mám pomyšlení,
láska že už není,
ani bůh nezmění,
co čert k čertům vzal.

Mušle 2

Mušle černá, tichomořská,
perla je v ní uzavřená.
Hrubým nožem roztržená,
perla bude rozdrcená.

Mušle černá, tichomořská,
v černých šatech cudná žena.
Uvnitř perla v bílé kráse.
Mušle lásce rozvívá se.

ČAJ pro chvíle pohody

č. 120, září 2016, ročník XV

Vydáno 5. září 2016 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!